

is to be settled according to the provisions of this Act in a court contemplated in this Act; then the entire suit is to be stayed there until that is settled here. Who can accept this proposition? ಈ proposition ಯಾರು accept ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ, ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಸಿವಿಲ್ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವೇ ಮಾಮುದ್ದೇ, ಬಿಡುವುದೇ, ಸೂಕ್ತವೇ ಅಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಎಲ್ಲಾ ಆರೋಪವುಂಟು ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ—

An Amildar can ask Civil Court and say that he is the authority and so the case should be stayed. In some cases, the Deputy Commissioner is also the competent authority to stay cases. ದೈನಂದಿನ ಕಮೀಷನರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದರೂ ಮುನ್ಸೀಫ್ ಕೋರ್ಟಿನ ಸಬ್ ಜಡ್ಜ್ ಸ್ವೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಡಿಪ್ಯುಟಿ ಕಮೀಷನರ್ ಸ್ವೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಮಾತು. ಇದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಿ, ವಕೀಲರು ಹಾಜರು ಆಗಕೂಡದು ಎಂದು ಇದೆ.

157ನೇ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ:

“...no legal practitioner shall be entitled to appear on behalf of any party in any enquiry or proceeding under this Act before the Tribunal or the Deputy Commissioner.”

ಟ್ರಿಬ್ಯೂನಲ್ ಮುಂದೆ ಅವಿಯರ್ ಆಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ದೈನಂದಿನ ಕಮೀಷನರ ಮುಂದೆ ಅವಿಯರ್ ಆಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಿಯರ್ ಆಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಕೊಟ್ಟರೆ ಕೊಡಬಹುದು, ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ತಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಅಪರೇ ಒಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಪದಗಳು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪದಗಳನ್ನು ಇಂಟರ್ಪ್ರೆಟ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು, ಸು ಯಾದ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕೆಲವರಿಗಷ್ಟೇ ಬರಬೇಕು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದೆಯೇ ಎಂಬ ಶಂಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇರಬಾರದು.

ಶ್ರೀ ಕದಿವಾಸ್ ಮಂಜಪ್ಪ.—ಪರ್ಮಿಷ್ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ತಾಳುವ ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಕೆಂಚಪ್ಪ.—ಹೌದು, ಪರ್ಮಿಷ್ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ವಕೀಲರು ಹಾಜರು ಆದರೆ ಅವರ ಇಂಟರ್ವ್ಯೂ safeguard ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸೆಕ್ಷನ್ 166ರಲ್ಲಿ—

“No suit or other legal proceeding shall lie against any person in respect of anything which is in good faith done or intended to be done under this Act.”

“Whatever he does, if he says that he does it in good faith or

that he does it with an intention of doing it with good faith...”

ಎನೂ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲ. Belief ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮುಗಿದೇ ಹೋಯಿತು. In good faith ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದರೆ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಏನೂ ಕೇಳುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲ. Supposing, a person commits atrocities believing that he is competent to do it under this Act.

Sri Kadidal MANJAPPA.—If the Hon'ble Member yields, I would like to make a submission. These are matters which are to be gone into by the Select Committee. We are going into the general principles and broad scheme of the Bill. According to rules, at this stage we have to discuss the general principles of the Bill.

6 P.M.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅವರು ಹೇಳುವುದೇ ಅಲ್ಲ, ಫಸ್ಟ್ ಸ್ಟೇಜಿನಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ಸ್ ಮಾತ್ರ discuss ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಯಮವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಕೆಂಚಪ್ಪ.—ನಾನು ಜನರಲ್ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ಸ್ ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಬೇರೆ ಏನೂ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಷನ್ ಹೊರತು ಸ್ವಲ್ಪ ಜೂರಿಸ್ಪ್ರೂಡೆನ್ಸ್ ಓದಿ ಯಾವರೀತಿ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನೋಡಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಅಂಥವರನ್ನು ಕನಸೇಕು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಯಾವ ಜೂರಿಸ್ಪ್ರೂಡೆನ್ಸ್ ಓದಿ ದಾರಿಯೋ ಅಂಥವರನ್ನೇ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಷನ್ ಹಾಕೋಣ. ಈಗ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಯಲು ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಬೇಕು?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಕೆಂಚಪ್ಪ.—ನಮಾಸ್ತು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ತಾವು ನಾಳೆಯ ದಿವಸ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ಈಗ ಮುಂಚಿನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.

Discussion on a matter of urgent public importance for short duration in the matter of admissions to technical and other colleges in the State.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಮುನ್ಸೀಫ್ ಮುಂದೆ ಮುಂದುವರಿದು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ:

“.....allow such time for discussion not exceeding two and a half hours, as he may consider appropriate in the circumstances.”

(ಅಧ್ಯಕ್ಷರು)

ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟವರು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯನವರೊಬ್ಬರೇ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜಿ. ಬಿ. ಮಲ್ಲಾರಾಧ್ಯಾ ಸೋಲೋಮನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತ್ರ ಮಾತನಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ರೂಲ್ 61ರಲ್ಲಿ—

“There shall be no formal motion before the Assembly nor voting. The member who has given notice may make a short statement.....”
ಪಾರ್ಟಿ ಸ್ಪೀಕರ್‌ಮೇಂಟ್ ಎಂದರೆ ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪದ್ದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅರ್ಥ.

“.....and the Minister shall reply shortly. Any member who has previously intimated to the Speaker may be permitted to take part in the discussion.”

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಲ್ಲಾರಾಧ್ಯಾ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಚಿಕ್ಕ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

Sri J. B. MALLARADHYA (Nanjangud).—Will the Minister's statement come later?

Mr. SPEAKER.—Of course, the Minister's statement will come always in the end. Short statement ಎಂದರೆ 10-15 ನಿಮಿಷಗಳು ಸಾಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ (ತನ ಪಟ್ಟಣ).—ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈವಿನ ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾಳೆಯದಿನ ಜಾಸ್ತಿ ಕಾಲ ಕೊಡಬಹುದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈಗಲೇ ಮುಗಿಸಬೇಡಿ. ತಾವು ಮಾತನಾಡಿ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಏನನ್ನೂ ಒದಗಿಸದೆ ಹೋದರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಯಾವುದೇ ಕಾರಣದಿಂದಾದರೂ ಒದಕಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಂಥವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂಥವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇಷ್ಟು ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇಷ್ಟು ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ ಅವರ ಘೋಷಣೆಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ನಮ್ಮ ಘೋಷಣೆ ಅಲ್ಲ—ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಸ್. ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣರಾವ್ (ಮೈಸೂರು ನಿಟ).—ಅದು ಎಲ್ಲರ ಘೋಷಣೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

Sri U. M. MADAPPA (Chamarajanagar).—On a point of order. When a

member is making a statement, nobody can take part in the debate.

Mr. SPEAKER.—Yes. But it is not a point of order. It is a point of submission.

ಶ್ರೀ ಅಣ್ಣಾರಾವ್ ಗಣಮುಖಿ (ವಿದ್ಯಾಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ನಮ್ಮ ಘೋಷಣೆ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ನಮ್ಮ ಘೋಷಣೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳದೇಕೆ? ಅದು ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಡುತ್ತೇವೆನ್ನುವುದು ನಿಮ್ಮ ಘೋಷಣೆ. ಇಂಥ ಜಾತಿಯ ಜನರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಇಂಥ ಮತದವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಮ್ಮ ಘೋಷಣೆಯಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಅಣ್ಣಾರಾವ್ ಗಣಮುಖಿ.—ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೂ ಹೇಳಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆಯೇ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿದೆ ಮತ್ತು ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ನೀವು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ನಂಬಿ ನಿಮಗೆ ಒಬ್ಬಕೊಬ್ಬರೂ ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾನ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸದೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂಥಾದ್ದರಲ್ಲ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಮತದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಚಿಕ್ಕಕರ ಕಾರೇಜುಗಿ ಮಾತಿರಲಿ. ಜನರಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್‌ನಲ್ಲ ಕೂಡ, ಆರ್ಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹುಡುಗರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಅವರ ಅನಿಸ್ತಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾರಿ, ತಮ್ಮ ಹುಡುಗರು ಒಂದೆರ ಮುಂದೆ ಜಿ.ಪಿ. ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬರುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್ ತನಕ ಓದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಯಾವ ಮತದವರೇ ಆಗಲಿ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲ ಕೂಡ ಇವೊತ್ತು ಅಧಿಷ್ಠಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ? ಹೀಗೆ ಆದರೆ ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುವವರ ಗತಿ ಏನು? ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಕಾರೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸ್ ಗೆ ಅಪ್ಪಿಟ್ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇನಾದರೂ ಒಂದು ಸೋಲಿಟಿ ಕೇಷನ್ ಹೊರಡಿಸಿದ್ದೀರಾ? ಆ ರೀತಿ ಏನಾದರೂ ಮುಂಚೆಯೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ ಅವರು ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೇ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಸ್. ಸಿ. ಸ್ಕೂಡರ್

ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೀವನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಫ಼ಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುವವರಿಗೂ ಇವೊಂದು ಆರ್ಜಿಎಸ್ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಹೊರೆಯದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರ ಗತಿಯೇನು? ಅನೇಕ ಹುಡುಗರು ನೇಣು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ತ್ರಿಶತಕ ಸ್ಕೋರ್ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯುವಾಗ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಅಥವಾ ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ., ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಎಂ.ಎ., ಹೀಗೆ ಅರ್ಜಿಗಳಿರುವವರು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುವವರಿಂದ ಇದುವರೆಗೂ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕರೆದಿಲ್ಲ. ಇದು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಸೃಷ್ಟಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜ್ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು ಸಾ ಪನ ಯಾವದೊಂದೇ ಇಲ್ಲೊತ್ತಿಗೂ ನಹ ಒಂದೇ ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅಭಾವವಿದೆ. ಪರದೇಶಗಳವರ ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿ ನಾವೂ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ಹಾಗೇ ನಾದರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದೀರಿ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೀರೇಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು.

ಜೊತೆಗೆ S.S.L.C. ಪಾಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಯಾವಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಹೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಓದಿ ಫ಼ಸ್ಟ್‌ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಇಂತಹ ಒಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ admission, deny ಮಾಡಬೇಕು ಆಗ ಅವನು S.S.L.C. ಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿರೋ ಅಥವಾ ಒಂದು ಆಂಗ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯಲೋ ಹೋಗಬಹುದು. ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದರೆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಟು ಬರೆಯಬಹುದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಎದ್ದುಭ್ರಾಂತನಾಗಿದ್ದು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದ ಬೆರೆ ಎನಾಯಿತು? ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಯಾವ ಯಾವ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಜನ ಪಾಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಾದರೂ ಪಾ ನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ನೀವು ಯಾವ ಪಾ ನನ್ನೂ ಕೂಡ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನ ನ ಗ ನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಒಂದು ಪಾ ನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, Intermediate ನಿಂದ Pre-Universityಗೆ, S.S.L.C. ಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಜನ ಪಾಸುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಹೇಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚನೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸ್ಕಾರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಈಗಿನೋ ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಗಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ

ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣರು? ಯಾರು ಸರಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರೋ ಅವರೇ ಕಾರಣರು ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರಕಾರದ್ದು. ನೀವು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಈಗಿರುವ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ Shift Systemನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತರುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಿಸ್ಟಂ ಸಂತೆ ಬೇಗನೆ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದರಿಂದ ಈ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಗಳ ತೊಂದರೆಯೂ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ ನಮ್ಮ ರೆಕ್ಟರರು, ಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂ ಬಳ ವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಗಳೇ ಬೇಗನೆ, ಸಾಯಂ ಕಾಲದ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, Experiment ಆಗಿದಾದರೂ ಒಂದೆರಡು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಈ Shift System ಮಾಡಿದರೆ admissions ಗಳ ಸಮಸ್ಯೆ double ಆಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು admissions ಗಳೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿರುವ Shift Systemನ್ನು ಒಂದು Technical Colleges ಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟು ನಡೆಸಿದರೆ ನಮಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೂ ಕೂಡ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಗಲಾಟೆಗಳು ತಪ್ಪುತ್ತವೆ. ಈಗ ಈ admissions ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜನು ನೀತಿ ನಿರಾಸು ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಅದು Fundamentally ಭಾರಿ ತಪ್ಪು ಆಗಿದೆ. ಈ ಮೂರನೆಯ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು ಲಕ್ಷ ಜನ Technicians ಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹದಿನೈದು ಲಕ್ಷ ಜನ Technicians ಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮೂರನೆಯ ಪ್ಲಾನು fail ಆಗುತ್ತದೆ. ಯೋ, successful ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೀವೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನ Technicians ಬೇಕೆಂದು ಬಬ್ಲೆ ಪ್ಲಾನನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು Technical Education ಕೂಡ ದಿದರೆ ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ? ಈಗ ನಮಗೇ ತಿಳಿದಂತೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿದ್ದರೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಲ್ಲ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿದ್ದರೆ ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಅಭಾವವಿರುವಾಗ ತಾವು Doctors ಗೆ ನ್ನು produce ಮಾಡಲು ಏಕೆ hesitate ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಮತ್ತು Technicians ಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಏಕೆ hesitate ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಏಳೇಳು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನಾದರೂ ತೆರೆಯುವುದು ಆಗತ್ಯ. ಆರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸ್ವಾಮೀ, ಈ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಗೆಲ್ಲ ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಅಡ್ಮಿಟ್ಟು ಮಾಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಹಠವೇ ತಕ್ಕುದಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದ್ದು ಹೇಳು ಜಾಗ ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ಲಾಟ್‌ಭಾರಂ ಭಾಷಣಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ತಾವು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಈಗ 150 ಜನ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಸೇರಿದವರು, 50 ಜನ ಅಪೊಸಿಷನ್ ನವರು ಇರುವ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳಾದ ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಹೋರಾಡಿದಾಗ ಮಾಡಿದ ಪ್ಲಾಟ್ ಭಾರಂ ಭಾಷಣದ ಹಾಗೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೂ ಹಿಂದೇ ಎಷ್ಟೋ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ)

ಜನ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಏಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಿತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಜಾತೀಯವಾದದ ಸೊಂಕು ಎನ್ನುವುದು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದರೆ, ಇವತ್ತಿಗೂ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರು. ಆಗ fail ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ Successful ಆಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಗ ಜಾತೀಯತೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ Scientists ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಮೊನ್ನೆ ನಾನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವರು ತಜ್ಞರು ಎರಡು-ಮೂರು ಜನ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಮಿಷೈಲ್ (Rocket) ಬಿಟ್ಟರು. ಅದು ಅಮೃತನರದ ಬಳಿ ಹೋಗಿಬಿತ್ತಂತೆ. ಇಂಥಹ Scientists ಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಡವೇ ?

ನಾನು ಒಕ್ಕಲಿಗ. ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಲಿಂಗಾಯಿತರು. ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಜಾಸ್ತಿ ಯಾಗಿ ಚುರುಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕುರಬ ರಾಗಿರಬಹುದು, ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಡಮೆಯಾಗಿರ ಬಹುದು ಎಂದು ನನಗೆ ಸಿಟುನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಕೊಡದೆ ನೀವು Secular State ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಪನ್ನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಪ ನ್ನನ್ನು ಕೊಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ ?

ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲೋ ಒಬ್ಬರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು ತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಅಡ್ಡಿಪನ್ನಿ ಗಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಇವನು ಲಿಂಗಾಯಿತ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಇವರು Forward Community ಯವರು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ Educationನ್ನು deny ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೇ? ನಮ್ಮ ದೇಶದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿ ವಂತರಾದ ಜನರು ಹತ್ತಾರು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರು ತ್ತಾರೆ. ಗಾಂಧಿಯವರು ಸಹ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊನೆಗೆ ಮಹಾತ್ಮರಾದರು. ಆದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು. ಅವರು ಯಾವುದೋ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶ ಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅವರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವಂತಹವನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಕಲಭೃಗಳಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನು ವುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಯಾಗಿ Community ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೇ ಆನಾಯಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಮಾಡಿರುವಂತೆ ಇಂತಹ ಕೋಮಿಗೆ ಶೇಕಡಾ ಎಂಟ ರಷ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಮಿಗೆ ಶೇಕಡಾ ನಾಲ್ಕು, ಮೂರು ಹೀಗೆ ವಾಕಿನ್ಸಾನ್‌ರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿದರೆ Educationನನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗು ತ್ತದೆ ? ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಡ್ಡಿಪನ್ನು ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಕೊಂದರೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡ ಬಾರದು. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲಿಗರು ಇರ ಬಹುದು ಇನ್ನೂ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವರಬಹುದು. ಅವರು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ First Classನಲ್ಲಿ ಬಂದಿ ದ್ದಾರೆ.

Sri C. M. ABUMUGHAM (Kolar Gold Fields).—Do you know that this kind of rules exists everywhere in India ?

Sri B. K. PUTTARAMIYA.—No where rules exist like this. This is a special type.

ಈ ತರಹ ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಿ ದ್ದಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ನೀವು ಉತ್ತರಕೊಡಬೇಕು. ಈಗ ನೀವು 20 ಚಿಕ್ಕ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಚೇಂಬರ್ 2ರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎಂಟು-ಹತ್ತು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಸಾತಾನಿ ಎಂದು ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಶೇ. 3.2 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್-ಪಿಷನ್ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹೀಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ-ಎಂಟು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಕಡಮೆ ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೀಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳಿಗೆ ಯಾರಿಗೋ ಶೇ. ಒಂದರಂತೆ ಯೂ ಸಹ ಸೀಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಜಾತಿ ಈ ಜಾತಿ ಎಂದು ಬೇರೆಬೇರೆಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಒಂದು ಗ್ಯಾಪ್‌ಮಾಡಿ ದ್ದೀರಿ. ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಎಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅದು ಬೇರೆ ವಿಷಯ. ಈ ಸಾತಾನಿ ಜಾತಿಯೊಳಗೆ ಫಸ್ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್‌ಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳೇ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇನು ಕಾರಣ ?

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಇನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೇರೆ ಮಾತ ನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರಿಗೆ 20-25 ನಿಮಿಷಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಭಾಷಣವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಮುಗಿಸಿ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಮ್ಮನ್ನು ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲಾವಕಾಶವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಕೊಡ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶಕೊಡಿ. ನಾನು ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ತಾವು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಾಲಾವ ಕಾಶಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಿರಿ. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ಆ ರೀತಿ ಕಾಲಾಫ ಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಅವಕಾಶ ವಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಜರ್ಜ್ ಬಗ್ಗೆ ಮೂರು ಗಂಟೆ ಮಾತ ನಾಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಆ ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಹೊರಗೆ ಮಾತ ನಾಡಲಿ. It cannot be a short statement if it covers one hour. The Minister would then require half an hour or more.

Sri J. B. MALLARADHYA.—I appeal to the Chair to kindly relax the time-limit. This is a matter affecting thousands of boys and girls and parents.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ಈ ಜರ್ಜೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಗಂಟೆಗಳ ತನಕ ಕಾಲಾವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡು ವುದು ತಮ್ಮ ಡಿಸ್‌ಕ್ರಿಷನ್ ಮೇಲೆ ಇದೆ. You

are aware that I am not wasting my time.

ಇದರಲ್ಲಿ ನಾನೇನೂ ಎಗ್ಗಾಜರೇಟ್ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೆಡಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೇಟ್, ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಆಗಿರುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಆಗಿರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಡ್ ಮಿಷನ್ ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಏಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಆ ರೀತಿಯಾದರೆ ಹೇಗೆ? ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂಟರ್ ಮಾಡಿಯೇಟ್, ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಈ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಆಡ್ ಮಿಷನ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ನೋಟಿಫಿಕೇಷನ್ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸೀಟುಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಅಪ್ಪಿ ಕೇಷನ್ ಗಳನ್ನೇ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಂತಹವರು ಸೀಟುಗಳಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಆರ್ಜಿ ಹಾಕಿದರೂ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಉಪಾಧಿಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ನಷ್ಟವೇನು ಎಂದು ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಒಂದು ಕಡೆ ಆರೋಗ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಯಾರಿಗೋ ಒಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿರಂತೆ. ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರನ್ನು ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಯವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಪಾಠ ಹೇಳಬಿಟ್ಟರೆ ಒಂದಿಂವತ್ತಾರುವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಆಗ ಇವರಿಗೆ ಒಂದು ಸರಿ ಹೊಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು, ಆಗ ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರೇ ಬೇರೆ ಇರಬಹುದು, ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಯವರೇ ಬೇರೆ ಇರಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಅಣ್ಣಾರಾವ್ ಗಾಂಧಿ.— ತಾವೇ ಊಹೆ ಮಾಡಿತಾವೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.— ಅವರ ಪಾದ ಅದಲ್ಲದ್ದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನಾನು a piece of information ಇಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಓದಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. One K. P. Eswara has passed Pre-university last year securing nearly 81.1 per cent standing second in the State. But he was refused admission in the Medical College because he was below age. This year he was even refused an interview because he has passed B.Sc. now. If he was loafing on the streets you would have admitted him. ಇದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಉಂಟೇ? ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಟ್ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಏನೋ ವಯಸ್ಸು ಸಾಲದು ಎಂದು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಕೊಡುವುದನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಈ ವರ್ಷ ಅಂತಹ ರೂಲ್ಸ್ ಇದೆ ಇಂತಹ ರೂಲ್ಸ್ ಇದೆ ಎಂದು ಏನೋ ಒಂದು ಕಾರಣ ಕೊಟ್ಟು ಕೊನೆಗೆ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಏನೋ ಕಾಲೇಜಿನ ಲ್ಯಾಬರರಿ ಸೀಟು ಪಡೆದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ವಿದ್ಯಾವಂತ ರಾಗಿದ್ದರೇಂದು ಬರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಳಿಸಿ ನಾಲ್ಕಾರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳು ಸಿಕ್ಕುವವರೆಗೂ ಬೀದಿ

ಗಳಲ್ಲಿ ಪೇಲಗಳಾಗಿ, ಲೋಕರಗಳಾಗಿ ತಿರುಗಾಡಿ ಕೊಂಡು ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ?

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಕಾಲೇಜ್ ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹುಡುಗಿ ಪ್ರಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಗೆ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಸೀಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ? ಸೈನ್ಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಜನಗಳಿಗೆ ಇನ್ನು ಯಾವ ತರಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ? ಅದನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಎದೆ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿ ಇವರಿಗೇನಾದರೂ ಸೈಂಟಿಸ್ಟ್ ಮೇಲೆ ಮಮತೆ ಇದೆಯೇ? ಒಂದು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೇನಾದರೂ ಸ್ಕಾಪಿಸ್ಟಾರ್ಡರೇ? ಇವರಿಗೆ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿರುವವರಿಗೆ ಕಲಸಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರೇ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಕಷ್ಟವಿದೆ? ಯಾವ ಜಾತಿ ರೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವರಾದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದುತ್ತೇವೆಂದರೆ, ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನ, ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನ ಇಂತಹವರಿಗೆ, ಅಂತಹವರೇ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸ್ಕಾಂಡಲ್ ನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನ ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನ ಎಂದು ಮಾಡುವುದೇ ಬೇಡಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ರೀತಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಗೌರವವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಅಥವಾ ಒಂದು ಬೇಸಿಸ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ. ಹಿಂದೆ ಲಿಂಗಾಯತರ ಜಾತಿಯೊಳಗೆ ನಗರ್ತರವರ ಕಮೂನಿಟಿ ಸೇರಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಲಿನ್ಯಿನಿಂದ ಅವರನ್ನು ಓದಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ. ಡಿಪ್ರೆಸ್ಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿನವರು ಬಹಳ ಹಿಂದುದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪಂಗಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದೂ, ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಪ್ರಕಾರವೇ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವರು ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಅವರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಸರ್ವ ಮಾನ್ಯವಾದುದಾಗಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಸೊಪಿಯಲಿ ಎನಾಬಲಿ ಬ್ಯಾರಿಡರ್ ಆಗಿ ದ್ದಾರೆ. Why do you tell me that I am backward? ಆದರೆ ಉಳಿದ ಜಾತಿಯವರಿಗೂ, ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಿ ಕರ್ ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕ್ ಎಜ್ ಕೆಪ್ಷನ್ ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ದಿನೇದಿನಾದುವು ಬಂದಿತೆ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿರುತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ)

ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ನಾನು ಉಪಯೋಗಿಸಿವಾತನಾದಿರೂ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?

6-30 P.M.

ಜಾತಿವಾದವನ್ನು ಹೊಡುಪಾಗ ಜನರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಲು ನೀವೇನು ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ?—ಪ್ರಾಪ್ತಭುತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹ. ಬಾಳುವೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವಾಗಲಾದರೂ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಬೇಡ. ಇದರಿಂದ ದೇಶೋದ್ಧಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ತರಹ ಮಾಡಿದರೆ ಕಮ್ಯೂನಲ್ ಸ್ಟೇಟ್ ನೀವು ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ಸೆಕ್ಯೂಲರ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಕ್ಕಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವುದಾಗಿ ದಿಪ್ತೇಸ್ವರಾಜ್ ಎನಿಸಿ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್ ಇಡಿ. ಯಾರೇ ಬರಲಿ, ಒಂದೇ ರೀತಿಯರಲಿ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 14ನೆಯ ನಂಬರಿನ ಐಟನ್ಸ್ 165 ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಸಿಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಒಳಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? 165 ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಒಂದರ ಯಾರಿಗೆ ಈ ಎರಡು ಸಿಟುಕೊಡುವು? ನಾನು ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವುದನ್ನು ಬೇರೆಯೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ದಿವಿಜ ಇರುವುದನ್ನು ಬೇರೆಯೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ 165 ಜಾತಿಗಳವರು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗಿರುವಂತೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಬರಲು 165 ವರ್ಷಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 12ನೆಯ ನಂಬರಿನ ಐಟನ್ಸ್ ಎಂಬ ಜಾತಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಕೊಡುವುದು ಮೂರು ಸ್ಥಾನಗಳು. ಉಳಿದ ಮೆರಿಟ್ ಎಡ್ಯೂಕೇಷನ್ ನೀವೇನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಚಿಕ್ಕಿ ಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಸಿರುವವರು ಸರಿಯಾದವರಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದೆಂದೂ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅದುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ನೀಡುವ ಅಡ್ಡಿಸಿವರ ಸರಿಯಾದವರಲ್ಲ. ಮೆಡಿ ಕಲ್ ಇಲಾಖೆ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಬೇಡವೆಂದೂ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಅವರನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳುವವಾಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಳೆಯ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ವರಿಯಪ್ಪನವರಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಪ್ತೇಸ್ವರಾಜ್ ಇತ್ತೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಚಿಕ್ಕಿ ಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಒಬ್ಬ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರಂತೆ, ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈಗ ಎರಡಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನೇ ನೇಮಿಸಿ ಎಕ್ಸಿಟೇಷನ್ ಬೇರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪುನಃ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಾರು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಒಂದು ಇಲಾಖೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಯಾರದೋ ಬುದ್ಧಿವಾದದ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಳಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರ ಸಲಹೆಯ ಮೇಲೆ ರಿಲೈ ಆಗತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯ.

ಸರ್ಕಾರವಾದುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಇದು ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಈ ತರಹ ಎಕ್ಸಿಟೇಷನ್ ಯಾರಿಗೂ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಎಕ್ಸಿಟೇಷನ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಮುಂದೆ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಮೈನೂರು, ಹೊಸ ಮೈನೂರು ಎಂಬ ಭಾವನೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ನಾವೇನಾದರೂ ಹಾಗೆ ಭೇದ ಭಾವನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮಗೂ ಸಹ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ, ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮಾಡಲೂ ಕೂಡ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕಾಲೇಜುಗಳ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ಬೇಕಾದರೆ ಪಿಫ್ಫಿನಿಸ್ಟ್ ಜಾರಿಗೆ ತನ್ನಿ. ಯಾರಿಗೂ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದಂತೆ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿ ಇರುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

†Sri J. B. MALLARADHYA.—Sir, I am happy that my esteemed colleague Sri B. K. Puttaramiya has brought this matter to the notice of this House. While my pleasure about his having brought this subject before the House is very high, I am unable to agree with him on one or two very important matters. I am sorry I am not talking as a member of the Party. I want to make this perfectly clear. This is a matter which is above party affiliations. This is a matter which affects thousands of parents and pupils and I am speaking on behalf of the University, as a member of the Legislature, as a parent and as one who is associated with one or two institutions where admissions are taking place. The problem is not so simple as would appear on the surface. I am not blaming either the Government or any particular institution. I am blaming the very system of education as that is responsible for all this misery. I agree with my friend Sri Puttaramiya that all this is due to the defective educational planning at the university stage. This is a matter in which I do not think there can be any two opinions. I am quite prepared to appreciate the difficulty of the Government in this matter. This is a colossal problem. On the one side the directive principles of the Constitution say that provision should be made for universal compulsory education and Government is finding it impossible to find the necessary funds for it. The question is which is to get priority, is it elementary education or university education. Nobody can give a definite answer. We cannot have people having only

elementary education. We must have scientists and technicians. We must provide a fair share of the State budget for university education. What is happening now is this. I will only compare last year's figures with the current year's figures. As against only 8,500 boys and girls who passed out of the S.S.L.C. last year, this year more than 12,500 boys and girls have passed out. Last year hardly 4,000 boys and girls passed out of the pre-University course seeking admission to the Arts and Science Colleges, but this year the number is as much as 7,000. As far back as 1957 the Syndicate of the University brought it to the notice of Government and subsequently they have sent reminders on November 1957, December 1957, 3rd June 1958, 29th June 1958, March 1959 and May 1959. I am speaking on facts as a member of University Syndicate. We brought it to the notice of Government that this problem will have to be faced sooner or later. The only unalterable step that the Government has to take is to upgrade all the 7 Intermediate colleges of the State. When I raised this question in the course of my budget speech and also by way of interpellations, the Hon'ble Minister was pleased to say, "I will give you a reply later". I anticipated this difficulty. I know that there will be this heavy rush of boys and girls to all the institutions, apart from the Technical Colleges even to the Arts and Science colleges. Even as recently as in March 1959 we recommended that the Kolar College and the Bangalore Intermediate College at least should be upgraded. My friend Sri Puttaramiya suggested that we should have at least two Science Colleges. This is the object with which the University has pressed on the attention of the Government. I quite appreciate that the budget, so far as the University is concerned, was sanctioned by the House and that no more money is available. But then, as stated by my friend Sri Puttaramiya, what is to happen to the boys? If all the technical and professional colleges get their full complement of candidates, not more than 900 boys and girls can get admission to the Engineering,

Medical and Professional Colleges. What is to happen to the remaining 2,500? My friend suggested that the shift system might be introduced. It would mean duplicate set of teaching personnel, the University Professors, Readers and Lecturers. Where is the money to come from? That is why there is defective educational planning. We have all landed ourselves in a position where we find it impossible. The Central College is working with a complement of 1,800 boys and girls; the Maharaja's College is working with a complement of 1,700 boys and girls, 500 in each case in excess of the quota allowed. The loud complaint from the parents and boys is that not sufficient attention is being paid to either accommodation or equipment. Opening of a Science College is not an easy matter; it is all right in the case of an Arts College. You must have laboratory equipment, trained personnel; you must make provision for Practical Assistants, Demonstrators, etc.; it is not an easy matter. In every College these admissions have become an impossible problem so far as the University is concerned. In saying all this, I am not blaming the Government. The whole point is, how much money is provided. I said that at the stage of S.S.L.C., which is more or less terminal or the terminus for all pupils by and large, you must see that admissions to the University Colleges are screened, are restricted to only boys and girls who get more than 50 per cent in the case of certain communities. My friend has raised a very fundamental issue that in a secular State there should be no distinction made as between caste and caste. I am afraid what is being done is not realised by my friend. The Constitution safeguards the interests of the backward communities and minor communities. So long as the Constitution is what it is, you cannot ignore the claims of the backward communities. I happen to be one of the representatives of the University on the B.M.S. College of Engineering. My friend Sri Venkaji Rao is a very hard task master. I will give you the list. We have 800 applications for the First Year B.E. Degree Examination and we

(SRI J. B. MALLARADHYA.)

have 1,200 applications for the pre-Professional. The number of seats available for pre-Professional is 120 as against 1,200 applications. As against 800 applications for the First Year Engineering, 64 seats are available. In all communities taken together the number of boys who get more than 75 per cent is 5; the number of boys who get between 70 and 75 per cent is 37 and the number of boys who get between 65 and 70 per cent is 41. This is in the first year and the number of seats available is 64. I am not making any distinction between communities. 5 plus 37 plus 41, it is more than 70. If you give seats merely on the basis of 70% of marks we do not have sufficient seats. I want to justify the Government Order. It is the responsibility of every organised, civilized Government to do social justice. There are 11 candidates in the Vaisya community alone, who get more than 75 per cent; among Muslims there are 7 boys; among Vokkaligars the number of boys who get more than 75 per cent is one and among Lingayets there are two. There is a Harijan boy who gets 65 per cent. He does not want anybody's favour; in his own right he gets it. This is the trend in regard to the education of boys and girls. What is it that the Government can do in a situation like this? Admissions are restricted with reference to the total capacity and availability of seats. Even if you take candidates without any consideration of communities, only one community will get. I am not ashamed in saying that it is the Brahmin community who will monopolise. How many candidates are there in other communities who get more than 70 or 75 per cent? It is not fair for any Government to say that we are a secular State. If we give it on the basis of merit, all the educational institutions will be monopolised by one community.

(Sri L. S. Venkaji Rao rose to interrupt).

Mr. SPEAKER.—After all, I have to be guided by rules. Rules do not permit and that is the trouble with me.

Sri J. B. MALLARADHYA.—Regarding the pre-Professional course in the College to which I referred, there are 183 candidates who have made applications for seats, of whom 139 belong to the forward class, 7 belong to Vokkaliga community, 5 to Lingayat community, 11 Vysyas again, 4 Banajigars, 5 Indian Christians, Viwakarna 1, and Kuruhinasetti 1. Even with the best of intentions if we want to see that no distinction between caste and community is made, we cannot provide even 50 per cent of the seats in the Colleges. What is to happen to all the boys? So the Government should seriously consider this question. This is the case with regard to the Professional Colleges. But with regard to Arts and Science Colleges, we urge that Government has to take and should not hesitate to take action to see that all the other five Intermediate Colleges are upgraded. We have made a colossal blunder in not restricting the admissions to the University Colleges. We have taken even boys who have passed by getting grace marks of 10. I protested against any grace marks being given. There are boys who were given 18 marks and made to pass. How can any academic standards be maintained? There must be a firm stand at the University level. I was surprised that the Director of Public Instruction came with a big report and pleaded with the Syndicate that they must give 10 marks for making boys pass merely because the percentage of pass this year was less than last year. How can you ever expect Colleges to provide seats for all the candidates? A boy who gets 18 marks grace wants to get admission to the College. So I consider there is defective educational planning. To remove these difficulties, as a first step they must open more Colleges and the University is helpless and the private institutions are helpless. I must say this thing. So long as we recognise merit and give a fair percentage of seats to people of merit irrespective of community I am afraid this system of providing seats in the various Colleges in the proportion now fixed by the Government can never be relaxed because there is no Government

in India which fails to recognise the need for social justice. It is only to satisfy the concept of social justice that every community has to get a share. For example if 15 seats are provided in this College for Scheduled Castes and we do not have sufficient number, even that goes to the minority communities. We have done so in the B.M.S. College. Whatever remains out of the pool allotted for the Scheduled Castes will go to the most minor communities in the State. We have passed over the majority communities of Vokkaligas and Lingayats. Sri Venkaji Rao and myself have distributed the seats to the minority communities. We have done something wrong to the minority communities in the State. So long as we do not fraternise with them and so long as we do not do them proper justice, our system of education will suffer. It is not that in one particular community alone that there will be men with distinction. It is proved even by the figures that I have given that there are such men with distinction even in the most backward communities and even among the Scheduled Castes there was a person getting 65 per cent. I do not wish to take much time of the House. The problem is not so simple and we do not want to embarrass the Government in any way. There is a lot of agitation outside and I met a number of students in Mysore during my visit to that place last week. More than 200 parents waited in deputation on the Vice-Chancellor and most of us expressed the view that we would appeal to the Government and put forward their difficulties to Government and seek a remedy. The University is quite willing to manage these colleges if funds are made available. In fact, the position of the University is very very difficult. In view of these considerations, I wish to support my friend Sri Puttaramiya partially in so far as he says that the Government should make ample facilities for University education, but in regard to one fundamental point I am sorry I have got to radically differ from him.

†Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—I think, Sir, that very important

problems touching the whole educational policy have been raised by the Hon'ble Member who moved the motion and also by the Hon'ble Member Sri Mallaradhya. In the first instance, I thought that it related only to the admissions to professional colleges but now the problem raised relates to the paucity of seats in other colleges also. Well, Sir, in the first instance, I should like to say that under the Constitution the State is bound to open as many primary schools as possible and introduce compulsory primary education. So far as high school education is concerned, the State is not bound to open as many high schools as are demanded by the people. On the other hand, it is the responsibility of the public to come forward and open as many high schools as they want and the Government is prepared to give grant and all the necessary help. I must say that here the tendency is that wherever there is necessity of a college or a high school, it is demanded of the Government that they themselves should open such colleges and schools. Our experience, even in Hyderabad area which is a backward area in the real sense of the term, the public have come forward and have started three colleges in order to provide seats to the boys whereas in Ex-Mysore, there is a clamour for seats. Sri Mallaradhya has rightly pointed out that the results of S.S.L.C. are fairly big this year as compared to last year and even in the Arts and Science Colleges the boys are not finding seats. One thing that has come to my notice is that the boys want to join a particular college. For instance, the boys want to join Maharaja's College in Mysore and here all the boys want to join the Government Intermediate College or the Central College. Therefore the difficulty comes in to start additional classes in such of the colleges where there is no proper equipment, laboratory arrangements, professors and lecturers. These are the difficulties. Now, in order to mitigate these difficulties, Sri Mallaradhya has posed a question that all the five intermediate colleges which are running P.U.C. classes should be upgraded. Well, Sir, the policy of the

(SRI ANNA RAO GANAMUKHI)

Government is that we want to divert the money towards primary education. We have not started as many high schools this year as there was demand and, therefore, it has become impossible for the Government to start new colleges or even to upgrade the existing colleges. Recently, a delegation has been to me with a request to upgrade the Chikmagalur College. Now, the problem is, even if we upgrade the Chikmagalur or the Kolar College, the boys residing in Mysore or Bangalore would not go to those colleges. The boys want those colleges to be brought to the places where they reside. So far as primary education is concerned, we may take the schools to the places where the boys reside; in the case of high schools, they should be within a range of 8 miles. But so far as colleges are concerned, wherever seats are available, the students are expected to go and join. So far as Ex-Mysore is concerned, there is the pressure of overcrowding, but as far as Karnatak University colleges are concerned, there are many seats available and those who have passed P.U.C. can go and join the colleges there.

Sri B. K. PUTTARAMIYA.—What about the cost?

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—That is what I am submitting. In foreign countries, they do not have colleges where the boys reside. Colleges cannot be taken to the boys' residence. If there is dearth of colleges, we will try to mitigate that. I want to invite the attention of the House to the fact that the Vice-Chancellors and Principals are trying as much as possible to adjust to the existing circumstances, and in two colleges, additional sections have been opened. There are four places where the rush is more than normal, and they are Mysore, Bangalore, Hassan and Tumkur. These are the four places where there is rush. Recently, I was told that one Sri Banumiah has already started a Science College and the University has already given permission. Therefore, the difficulties are being solved by the University and also by private people.

The Karnatak Liberal Education Society has come forward to open a college next year in Bangalore and requested us for a plot of land to be provided to them for this purpose. I feel if private people come forward we will help them to the utmost extent.

7 P.M.

About seats, the Hon'ble Member Sri Puttaramiya has pleaded that all the seats should be allotted on the basis of merit.

Sri B. K. PUTTARAMIYA.—Not on the basis of merit. You prescribe some qualification and on that basis every one must be admitted. There should be no restriction.

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—Government have issued an order laying down certain proportion for backward classes and general pool—45 per cent for backward classes, 20 per cent for Harijans and Scheduled Castes and Tribes and 38 per cent for others. But one thing which I must mention in this connection is that this proportion is not being followed in all the colleges. In the B.M.S. College of Engineering this proportion is being followed in the case of 50 per cent of the seats and the rest is taken to the general pool and is at the discretion of the management. As the Hon'ble Member Sri Mallaradhya put it, the seats which were not filled by Harijans were taken away to be given to the minorities. Even in the Engineering College at Mysore, the Government Order applies to the extent of 50 per cent of the seats only and the other 50 per cent goes to the general pool. It is in the discretion of the management to allot seats.

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Gubbi).—No one thousand rupees' business?

Sri J. B. MALLARADHYA.—On the floor of this House I want to refute the statement in regard to the donations in the B.M.S. College. Whatever might have been the past history, in regard to admissions we have been very strict. We have faithfully and religiously followed the Government Order and allotted seats. Sir, it is a very serious statement that has been made on the floor of the Legislature.....

(Sri C. J. Muckannappa tried to speak but was not permitted by the Speaker.)

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—As far as B.D.T. College of Engineering is concerned, the Government Order is strictly followed and social justice is meted out and some backward classes get seats fairly not only on their merit but also according to the proportion of their population.

As far as seats in the technical colleges are concerned, there is some restrictive and selective basis applied in the case of all the colleges. It is quite possible that some boys who come into the former list, even if they have got more marks, cannot get into merit quota. Therefore we have evolved this rule. The Hon'ble Member Sri Puttaramiya said that it was on communal lines. I refute it. It is not on communal basis. Those classes which Government thought are socially and educationally backward were given due quota.

Sri B. K. PUTTARAMIYA.—I want to know which is the forward community in the entire list?

Sri ANNA RAO GANAMUKHI.—Whatever community is left out is forward and whatever communities have been mentioned are all backward.

The Hon'ble Member Sri Mallaradhy raised a point that the University had requested the Government to upgrade all the colleges in view of the necessity. But I think I have now sufficiently made it clear that if the public come forward to start colleges we will help them but there is no question of Government starting a college even if the University wants all the colleges to be upgraded. This year I think the rush was because those who passed the Intermediate last year were found eligible to join the second year of the degree course, and those who failed had to join the first year. I do not deny that the Government should help but at the same time I would request the Hon'ble Members of this House to induce the public to come forward to start colleges.

As far as admissions to colleges are concerned, people should not entirely depend upon the Government.

Thank you.

Sri K. K. HEGDE (Minister for Health).—Mr. Speaker, Sir, my colleague the Hon'ble Minister for Education has clarified the position as regards the general rules of admission and also as regards the professional colleges except perhaps with regard to the Medical College. I agree with the Hon'ble Member Sri Puttaramiya in regard to the demand for more number of admissions particularly to the Medical Colleges. For the successful implementation of the schemes that are contemplated in the Second Five-Year Plan we require fifteen lakhs of technicians. Just because we want a large number of technicians, we cannot overnight produce them and open Medical Colleges without necessary equipment and personnel. We want qualified personnel and not half baked personnel. We want to have more doctors and we are pressing the Central Government to permit us to start more colleges as well. I think we might succeed in getting one college in the near future.

Coming to the question of admission to the Medical Colleges in particular I have only one or two points to meet. As regards the age limit that is fixed and the qualification that has been prescribed, I may say for the information of the House that the rules were framed in the presence of the Vice-Chancellors of both the Universities and other heads of departments. In regard to age limit we considered the recommendation of both the Indian Medical Council and the University and fixed 16 years on the 1st of October as the age for admission and so we could not relax it. And as regards qualification, the committee or the members who were consulted thought of fixing only PUC. If other qualifications are taken the student will have to be admitted to the pre-Medical course which the Government have abolished. We cannot admit them to the First Year M.B.B.S. because they have not undergone practical training. If we should continue to have pre-Medical course, there is no accommodation. It is not possible to have more than 10 students in the First Year M.B.B.S.

With that idea we restricted admissions to the P.U.C. boys alone. This is

(SRI K. K. HEGDE)

not a thing peculiar to our State alone; it is in force in Madras State as well. I hope I have met the points raised by the two Hon'ble Members.

Mr. SPEAKER.—Before we rise, I wish to make a general request to the members. As far as possible we must adhere to the rules and it is not fair to expect me to ring the bell every time and remind members that the rule does not permit me to allow them to intervene. In the House of Commons the first thing they do is to observe the rules. Secondly, the marked difference I noticed in England was that Members of the House of Commons make as short a speech as possible. They make the shortest possible speech. I asked them the reason for that. They said that if they made short speeches, the press would cover them and that if they made long speeches, the main points they wanted to stress might not be caught by the Press and they would be in wilderness. I also found that the Prime Minister of England and the

Chancellor of Exchequer do not take more than forty minutes for their speeches on most important international problems. I may also tell you that our Prime Minister when he makes a speech in the Lok Sabha or the Rajya Sabha does not take more than forty minutes on very important subjects. I, therefore, once again make an appeal to the members to be as brief in their speeches as possible. If not today, tomorrow some of you will be going to the Parliament and there if you make long speeches that will not be allowed. The House will now rise and meet tomorrow at 8-30 A.M.

The House adjourned at Fifteen Minutes past Seven of the Clock to meet at Thirty Minutes past Eight of the Clock on Saturday, the 1st August 1959.
